

Kamburelis Thanasis

Prof. dr Thanasis Kamburelis urodził się w roku 1932 w Grecji. W wyniku wojny domowej w tym kraju, jako 17-letni chłopiec znalazł się w Polsce, gdzie ukończył szkołę średnią, a następnie studia na Uniwersytecie

Wrocławskim, na kierunku matematyki. W roku 1959 rozpoczął pracę w Zakładach Elektronicznych ELWRO we Wrocławiu. Tu zajął się opracowywaniem komputerów pod ogólną nazwą ODRA, specjalizując się w dziedzinie ich architektury i struktury logicznej, początkowo jako projektant, a później jako kierownik pracowni struktur logicznych.

Thanasis Kamburelis należy do grona najwybitniejszych twórców komputerów produkowanych w Polsce. Jest niewątpliwie prekursorem komputerów wrocławskich. Talent matematyczny i organizacyjny, systematyczne uzupełniania wiedzy, umiejętność precyzyjnego formułowania myśli na piśmie, połączone z tytaniczną pracowitością i życzliwością dla ludzi, zjednywały mu szacunek i uznanie zarówno w kołach kierowniczych jak i wśród kolegów, innych twórców

maszyn cyfrowych. Należy podkreślić, że Thanasis Kamburelis ma swój osobisty, bardzo istotny i niezaprzeczalny udział w opracowaniu wszystkich komputerów produkowanych w ELWRO ([Odra 1001](#), [Odra 1002](#), [Odra 1003](#), [Odra 1013](#), [Odra 1204](#), [Odra 1304](#), [Odra 1305](#), [Odra 1325](#), [R-32](#)).

Przy każdej maszynie pracował w cyklu: opracowanie koncepcji, opracowanie założeń techniczno – ekonomicznych, opracowanie dokumentacji, udział w uruchomieniu, szkolenie specjalistów. Thanasis Kamburelis uczestniczył w konsultacjach i uzgadnianiu ostatecznej treści umowy software'owej z firmą ICL. Pełnił funkcję głównego projektanta w zespole projektowym architektury i logiki komputerów Odra serii 1300, programowo zgodnych z komputerami firmy ICL (*seria ICL 1900*). Punktem wyjścia do projektowania była tylko(!) lista rozkazów serii ICL 1900.

W 1978 r. Thanasis Kamburelis doktoryzuje się na Politechnice Śląskiej, a w 1979 r. podejmuje pracę jako wykładowca, a później profesor informatyki na Uniwersytecie Kreteńskim w Grecji. Obecnie jest na emeryturze, często przyjeżdża do Polski, gdzie ma licznych znajomych, przyjaciół i krewnych. Jest żonaty z Polką, Marią Teresą, z którą ma dwoje dzieci.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100130082222/http://itpedia.pl/index.php/Kamburelis_Thanasis

Karpiński Jacek

Mgr inż. Jacek Karpiński w Turynie 9.IV.1927. Politechnikę Warszawską ukończył w r. 1951, specjalność elektronika u prof. Janusza Groszkowskiego. Studia podyplomowe w Computation Laboratory Harvard University oraz w MIT, Cambridge, Mass., USA w latach 1961-1962.

W latach 1942-1943 był członkiem Szarych Szeregów, a w 1943-1944 żołnierzem AK, batalion „Zośka”.

Odnaczony trzykrotnie Krzyżem Walecznych, Krzyżem AK, Krzyżem Oficerskim Odrodzenia Polski i innymi odznaczeniami. Zasłużony Obywatel Warszawy i Wrocławia. Pracę zawodową rozpoczął w ZWUE T-12 jako starszy konstruktor, projektując i produkując nadajnik krótkofalowy o mocy 2 kW NPK – 2, jednocześnie pracując jako starszy asystent w Katedrze Elektrotechniki Politechniki Warszawskiej (1951 – 1954). W r. 1954 pracował jako inżynier badawczy w laboratorium przemysłu samochodowego na Żeraniu. W r. 1955 został adiunktem i kierownikiem pracowni w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki PAN.

Brał udział w konstrukcji pierwszego w PRL systemu diagnostycznego USG. W r. 1957 skonstruował [AAH](#) - maszynę matematyczną do długoterminowych prognoz pogody dla PIHIM, a w r. 1959 [AKAT-1](#) , pierwszą w Europie maszynę cyfrowo-analogową do rozwiązywania układów równań różniczkowych i do symulacji obiektów dynamicznych, np. resorowanie, przepływy cieplne, aerodynamika itp. Za te konstrukcje wygrał konkurs Młodych Talentów i otrzymał, jako jeden z 6 zwycięzców na 200 kandydatów z całego świata, Fellowship UNESCO.

Wyjechał na studia podyplomowe w Harvard University i MIT, Cambridge Mass., USA (1961-1962). Po powrocie był kierownikiem pracowni Sztucznej inteligencji w Instytucie Automatyki PAN. Skonstruował pierwszą w Europie maszynę samouczącą się i rozpoznającą kształty – PERCEPTRON (1964).

W r. 1965 został kierownikiem pracowni Komputerów w Instytucie Fizyki Doświadczalnej UW. Skonstruował skaner do pomiarów torów cząstek elementarnych na kliszach z CERN. W latach 1965-1968 skonstruował w 11-osobowym zespole komputer KAR-65, pierwszy w Europie system asynchroniczny, ze zmiennym przecinkiem, 100 tys. operacji na sekundę. Maszyna ta pracowała w IFD 20 lat, co było rekordem światowym.

W r. 1969 zaprojektował uniwersalny, modułarny 16-bitowy minikomputer K-202, o kilku nowych rozwiązaniach w skali światowej, jak stronicowe adresowanie pamięci operacyjnej, pozwalające na adresowanie 8 MB , gdy współczesne minikomputery mogły mieć tylko 64 kB. Został członkiem Państwowej Komisji Oceny Maszyn Matematycznych, członkiem Komitetu Informatyki PAN, członkiem Prezydium Polskiego Komitetu

Automatycznego Przetwarzania Informacji. W r. 1970 zorganizował Zakład Minikomputerów przy Zakładach Era w Warszawie-Włochy i był jego dyrektorem i głównym konstruktorem. Prototyp [K-202](#) - szybkość 1 milion op/s, wieloprocesorowość, wielkość obecnej PC-ta, koszt elementów tylko 1.800 USD wraz oprogramowaniem - został wystawiony w r. 1971 na wystawie w Olimpij w Londynie i na Targach Poznańskich , wzbudzając wielkie zainteresowanie władz PRL, jak też fachowców w Europie i w USA. Było 3000 zamówień z kraju i zagranicy.

W r. 1972 było gotowych 30 szt. minikomputera, 15 z nich poszło na eksport, reszta została zainstalowana w urzędach , uczelniach i zakładach przemysłowych : MSW, MSZ, Krajowa Dyspozycja Mocy, politechniki, uniwersytety, Marynarka Wojenna. Rozpoczęto budowę następnych 200 sztuk K-202. W r. 1973 z powodów politycznych, zawiści ludzkich i konkurencji z zakładami Elwro oraz Instytutem Maszyn Matematycznych, jak też przemysłu ZSRR, Zakład Minikomputerów zamknięto, a Karpińskiemu dano „wilczy bilet” i nie pozwolono pracować w elektronice i informatyce. Po wielu interwencjach zatrudniono go w Instytucie Przemysłu

Budowlanego PW, gdzie wykładał podstawy informatyki. W r. 1974 otrzymał z konsorcjum Singer USA propozycję angażu jako konsultanta głównego konstruktora komputerów, ocenianą jako zaszczytną dla Polski, jednakże odmówiono wydania paszportu.

W tej sytuacji w r. 1978 postanowił zrobić coś spektakularnego : wydzierżawił na zapadłej wsi pod Olsztynem rozwaloną chałupę ponemiecką i 10 ha ziemi, ukończył kurs zawodowego rolnika i hodował tam kilka świń, krowę i kilkadziesiąt kur. Raz na tydzień jeździł do Warszawy, z wykładami na Politechnice Warszawskiej. Kronika filmowa nakręciła o nim film, w którym na pytanie reporterki odpowiedział : „wolę mieć do czynienia z prawdziwymi świniami”. Rozpętała się wrzawa w prasie, dyrektor Zjednoczenia Mera zaproponował mu wówczas stanowisko dyrektora IMM. ale było to stanowisko „nomenklaturowe” i Karpiński jako bezpartyjny nie uzyskał zgody partii, a propozycję objęcia stanowiska dyrektora technicznego odrzucił. Wiosną 1981 załoga Zakładu Minikomputerów MERA wybrała go na dyrektora, czego minister przemysłu nie zatwierdził.

Wobec nagonki w prasie wyjechał do Szwajcarii, na zaproszenie Stefana Kudelskiego, dyrektora i właściciela zakładów NAGRA, jako jego konsultant. Skonstruował tam w r. 1982 cyfrowy synchronizator profesjonalnych magnetofonów studyjnych. W r. 1983 założył ze szwajcarskim współnikiem zakład badawczy „Karpiński Computer Systems”. Pracował nad rozpoznaniem mowy, tłumaczeniem maszynowym języków naturalnych i sterowaniem automatyki. Zademonstrował robota sterowanego głosem na wystawie w Bernie. Były dobre wyniki w dziedzinie automatycznego tłumaczenia, ale zabrakło funduszy na dalsze badania i firmę zamknięto. Został wówczas managerem departamentu informatyki w banku z siedzibą w Zurychu i oddziałem w Lichtensteinie. Od r. 1987 pracował jako międzynarodowy konsultant i konstruował nowy typ małego skanera do czytania tekstów drukowanych, zwanego „PenReader”.

Po r. 1989 przeniósł się do Warszawy i uruchomił produkcję PenReaderów. Po wyprodukowaniu 500 sztuk w Zakładach Mechanicznych w Szczytnie, wziął kredyt pod zastaw swojego domu,. Na skutek pułapki finansowej uzyskał tylko pierwszą transzę, a drugiej i trzeciej bank odmówił, nadto egzekwował spłaty za pierwszą, podczas gdy produkcja jeszcze się nie rozpoczęła, oraz wymagał spłacenia odsetków karnych. Doprowadziło to do zajęcia i zlicytowania domu znacznie poniżej jego wartości.

W latach 1990 – 1993 był doradcą ministra finansów ds. informatyki. Do r. 1996 konstruował kasy fiskalne w swojej firmie JK Electronics Ltd., jednak trzykrotne włamania i rabunek urzędów doprowadziły do bankructwa. Następnie założył Zakład Kas Fiskalnych w Zakładach Libella w Warszawie. Uruchomiono produkcję bardzo udanego modelu kasy fiskalnej, jednakże dyrekcja Libelli odsunęła go od kierowania zakładem. Przeniósł wtedy produkcję kas do firmy Aparator w Toruniu. Ale po uzyskaniu homologacji i wyprodukowaniu próbnej serii produkcję zaniechano, gdy z winy firmy lutującej płyty główne oraz błędu dyrekcji Aparatora, bez uprzedniego sprawdzenia przekazano do lutowania całą serię 3 tys. sztuk,.

Od r. 2001 jest na emeryturze i zajmuje się programowaniem systemów sztucznej inteligencji: rozpoznawaniem mowy i pisma. Konsultuje też rozmaite projekty informatyczne.

Kategoria: Ludzie IT

https://web.archive.org/web/20100224102826/http://itpedia.pl/index.php/Karpi%C5%84ski_Jacek

Kasierski Bogdan

Mgr inż. Bogdan Kasierski ukończył Wydział Elektroniki (*specjalność: maszyny matematyczne*) Politechniki Warszawskiej w 1967 r. z wynikiem bardzo dobrym. W latach 1967 – 1991 pracował we Wrocławskich Zakładach Elektronicznych ELWRO, pełniąc funkcje konstruktora i kierownika pracowni struktur logicznych jednostek centralnych komputerów ODRA i RIAD oraz urządzeń teletransmisji.

W ramach podnoszenia swoich kwalifikacji, odbył następujące szkolenia:

1. szkolenie w zakresie architektury komputerów brytyjskiej firmy ICL 1900 w Manchesterze,
2. Szkolenie w zakresie architektury logicznej komputerów IBM 360/370,
3. Szkolenie w zakresie organizacji systemów komputerowych we francuskiej firmie C II w Tuluzie,
4. szkolenie w zakresie IBM AS/400 w Stuttgarcie.

Bogdan Kasierski należy do grona wybitnych konstruktorów komputerów produkowanych w ELWRO. Rozpoczął od wdrażania do produkcji komputera [Odra 1204](#), następnie pracował przy konstrukcji komputerów Odra 1304, Odra 1325 i [Odra 1305](#). Całkowicie samodzielną pracą Bogdana Kasierskiego było prowadzenie konstrukcji i wdrażanie do produkcji jednostek centralnych komputerów RIAD (*R-32 i R-34*). W 1976 r. Bogdan Kasierski otrzymuje Nagrodę Państwową (*zespołową*) I stopnia za opracowanie i wdrożenie do produkcji jednostek centralnych komputerów Odra 1325, [Odra 1305](#) i R-32.

Po odejściu z Elwro Bogdan Kasierski pracuje w następujących firmach:

1. REX – Wrocław,
2. WINUEL – Wrocław,
3. PMT – Wrocław,
4. KASMA – Wrocław.

Wszędzie pełni funkcje wymagające wysokich kwalifikacji w zakresie sprzętu i oprogramowania komputerowego.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100226143429/http://itpedia.pl/index.php/Kasierski_Bogdan

Kawałek Adam

Inż. Adam Kawałek urodził się w 1942 r. w Dziemierzycach k/ Raclawic. Pracę w ELWRO podjął w 1964 r., jeszcze przed uzyskaniem dyplomu elektronika Politechniki Wrocławskiej w 1969 r. Od samego początku, aż do przejścia na emeryturę, pracował na wydziale produkcji i uruchomień maszyn cyfrowych, zdobywając kolejne szczeble w elektronicznej karierze: robotnik stażysta, technik montażu i uruchomień procesorów, brygadzysta,

specjalista ds. uruchomień komputerów, a w końcu, jako kierownik działu uruchomień (z tytułem *głównego specjalisty systemów komputerowych*). Od 1975 r. do końca 1990 r. pracuje jako kierownik grupy najlepszych specjalistów w dziale serwisu systemów komputerowych.

Pracę swoją zaczynał przy komputerze UMC-1, gdzie początkowo selekcionował i dokonywał starzenia podzespołów stosowanych w komputerze, a następnie uruchamiał kompletne pakiety. Po specjalistycznym przeszkoleniu zajmuje się uruchamianiem i odbiorem całego komputera UMC-1, a gdy do produkcji weszła ODRA 1003, Adam Kawalek dalej szkoli się w zakresie uruchamiania kolejnego systemu komputerowego. Cykl taki (szkolenie – uruchamianie) Adam Kawalek przechodzi przez wszystkie procesory i systemy opracowane i produkowane w ELWRO, a więc: ODRA 1204, ODRA 1304, ODRA 1305, ODRA 1325, R-32, R-34 oraz TELE-JS. Dzięki dogłębnemu poznawaniu struktury organizacyjnej i konstrukcji kolejnych maszyn cyfrowych – poprzez ich praktyczne uruchamianie, wymagające ogromnej pracowitości i nauki – staje się on perfekcjonistą w uruchamianiu, dbającym nie tylko o jakość, ale i twórczy udział w usprawnianiu konstrukcji bądź dokumentacji tych produktów. Metoda systematycznej nauki i cierpliwej pracy, także życzliwość wobec kolegów z produkcji, serwisu i biura konstrukcyjnego, zjednały mu przychyłność oraz uznanie specjalistów w całym przedsiębiorstwie. Nie bez powodu nazywano go „profesorem”, jako że o każdym komputerze, jego dokumentacji i „właściwościach specjalnych” zawsze wiedział najwięcej. Ogromną zasługą Adama Kawalka było skuteczne uruchamianie poprzez eliminowanie błędów konstrukcyjnych, a z czasem pieczołowite czuwanie nad procesem uruchamiania wszelkich typów maszyn w Elwro – co miało wymierny i pozytywny wpływ na jakość produkcji. Dokładność i stosowanie „żywego” sprzężenia zwrotnego z konstruktorami dawało rękojmię uzyskiwania odpowiedniej jakości kompletnego systemu.

W 2009 r. przechodzi na zasłużoną emeryturę, chociaż nadal zajmuje się elektroniką profesjonalną.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100130163312/http://www.itpedia.pl/index.php/Kawa%C5%82ek_Adam

Kiliński Antoni

Prof. Antoni Kiliński urodził się 20 października 1909 r. w Antonowie na Litwie. Po ukończeniu studiów na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (1935) rozpoczął pracę w Politechnice Warszawskiej jako asystent prof. M. Pożaryskiego. Równolegle, w 1936 r. pracował w Urzędzie Patentowym, a w latach 1937-1939 w Państwowym Instytucie Telekomunikacji na stanowisku kierownika Działu Aparatów Elektroakustycznych. W czasie wojny brał udział w Powstaniu Warszawskim jako oficer łączności w "Kompanii Łużyce" Armii Krajowej (AK). Po upadku Powstania, został wywieziony do obozu jenieckiego w Grossborn, a następnie do obozu Sandbostel.

Po powrocie do kraju zatrudnił się w biurze konstrukcyjnym w fabryce odbiorników radiowych w Dzierżonowie na Dolnym Śląsku gdzie kierował opracowaniami nowych konstrukcji i wdrażaniem ich do produkcji. W roku 1948

został powołany do służby wojskowej. Pracował w instytucjach centralnych Wojska Polskiego, a następnie również w Wojskowej Akademii Technicznej (WAT), jako kierownik Katedry Elektrotechniki Teoretycznej. W tym czasie prowadził także wykłady zlecone w Politechnice Wrocławskiej. W 1951 r. został kontraktowym samodzielnym pracownikiem nauki na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej i objął Katedrę Radiofonii, przemianowanej w 1953 r. na Katedrę Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii. Po odejściu z wojska (1953) całkowicie poświęcił się pracy w Politechnice Warszawskiej.

Tytuł docenta uzyskał w Politechnice Warszawskiej (1955), a następnie profesora nadzwyczajnego (1959) i **profesora zwyczajnego (1965). W latach 1951-1954 był prodziekanem, a w latach 1956-1960 — dziekanem Wydziału Łączności Politechniki Warszawskiej.**

Na Wydziale Łączności PW zorganizował studia z zakresu technologii sprzętu radiotechnicznego. Nadal kierował Katedrą Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii, a jednocześnie zorganizował Katedrę Technologii Sprzętu Elektronicznego i został jej pierwszym opiekunem. Przy Katedrze tej utworzył Zakład Doświadczalny Budowy Maszyn Matematycznych, którego zadaniem było opracowywanie i produkowanie sprzętu elektronicznego w nowatorskiej na owe czasy dziedzinie elektronicznej aparatury cyfrowej, stosowanej w atomistyce i elektronicznym przetwarzaniu danych. W Zakładzie opracowywano również konstrukcje i technologie elektronicznych maszyn cyfrowych. Tutaj właśnie opracowano komputer **UMC-1**, który następnie został wdrożony do produkcji w fabryce ELWRO we Wrocławiu w 1962 r. W procesie wdrażania **UMC-1** prof. Kiliński w pełni spożytkował swoją głęboką i specjalistyczną wiedzę w zakresie technologii sprzętu elektronicznego i doświadczenie praktyczne wyniesione z pracy w fabryce w Dzierżonowie; skutecznie koordynował zespołami wdrażającymi, pracującymi w Politechnice i w ELWRO, oraz natychmiast skutecznie reagował na wszelkie trudności. Trzeba podkreślić: prof. Kiliński w ogromnym stopniu osobiście przyczynił się do bezproblemowego wdrożenia do produkcji seryjnej pierwszego w Polsce komputera cyfrowego.

W 1963 r. został kierownikiem Katedry Maszyn Matematycznych (KMM), powstałej z dwóch katedr: Katedry Konstrukcji Telekomunikacyjnych i Radiofonii oraz Katedry Technologii Sprzętu Elektronicznego. W 1970 r. Katedra MM ta została przekształcona w Instytut Maszyn Matematycznych (w 1975 r. przemianowany na Instytut Informatyki), a profesor Kiliński został jego dyrektorem. Na stanowisku tym pozostał do 1978 r. Wielokrotnie był przedstawicielem Wydziału w Senacie Politechniki Warszawskiej (1960-1968), a w latach 1969-1970 był rektorem Politechniki Warszawskiej; od 1 października 1978 r. przeszedł na emeryturę.

W początkowym okresie pracy naukowo-badawczej Jego zainteresowania koncentrowały się na opracowaniu i konstruowaniu aparatury do rejestracji i reprodukcji dźwięków. Jego dorobek z tego okresu był wystawiany w 1939 r. na Wystawie Światowej w Nowym Jorku. Po wojnie, pracując w przemyśle, skoncentrował się na zagadnieniach niezawodności sprzętu elektronicznego i niezawodności przemysłowych procesów realizacji oraz na technologii sprzętu radiotechnicznego. Rezultatem prac w owym czasie była między innymi książka "Podstawy technologii sprzętu radiotechnicznego" (PWT, 1960).

Następnie zajął się problemem znalezienia teoretycznych podstaw oceny wzajemnego oddziaływania rozrzutów wartości parametrów układu elektronicznego; wyniki prac ogłaszał w wielu publikacjach. Ostatnią Jego publikacją na ten temat była monografia "Przemysłowe procesy realizacji, podstawy teorii".

Innym zagadnieniem, które trafiło na warsztat Profesora było zbadanie możliwości znalezienia teoretycznych podstaw oceny skuteczności stosowania redundancji w układach elektronicznych. Wyniki tych prac opublikował m.in. w podręczniku pt. "Podstawy teorii przemysłowych procesów realizacji" (*WPW*, 1972) i w monografii "Przemysłowe procesy realizacji, podstawy teorii" (*WNT*, 1976).

Jego osiągnięciem w teorii poznania były wyniki badań opublikowane w rozprawie pt. "Definicje opisowo-analityczne i wartościująco-normatywne podstawowych pojęć teorii niezawodności" (*Prakseologia*, nr 38, 1971). A. Kiliński sformułował w niej układ twierdzeń ogólnych, z których wywodzą się wszystkie inne twierdzenia teorii niezawodności. Łączne potraktowanie zagadnień niezawodności struktur i procesów wytwarzania, dystrybucji, użytkowania i kształtowania na bieżąco jakości produktów i procesów doprowadziło do stworzenia przez Profesora nowej dyscypliny nazywanej przez prakseologów ogólną teorią niezawodności, a przez innych — polską szkołą niezawodności. Poza teorią niezawodności nazwisko Profesora łączy się z początkami rozwoju informatyki w Polsce, pierwszymi krajowymi konstrukcjami maszyn cyfrowych oraz z kształceniem studentów, najpierw w ramach specjalności Maszyny matematyczne, a następnie (*po przyjęciu w Polsce słowa informatyka*) w ramach powołanego z inicjatywy Profesora kierunku Informatyka.

Wypromował 23 doktorów, w tym kilkunastu z teorii niezawodności, reszta z zakresu informatyki. Wykaz Jego publikacji zawiera 100 pozycji, w tym kilkanaście monografii, podręczników i skryptów, kilkadziesiąt rozpraw i artykułów naukowych oraz kilkadziesiąt artykułów popularnonaukowych w czasopismach fachowych i prasie codziennej. Przez wiele lat był przewodniczącym Zespołu Dydaktyczno-Wychowawczego Elektroniki oraz Zespołu Informatyki na Politechnice Warszawskiej. Był przewodniczącym lub członkiem rad naukowych wielu instytutów (*m.in. Instytutu Maszyn Matematycznych i Instytutu Tele- i Radio-technicznego*), poza tym członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej.

Pomimo odejścia na emeryturę Profesor żywo interesował się pracami Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej. Cieszył się jego sukcesami, przeżywał jego niepowodzenia. Do ostatnich dni życia był niesłychanie aktywny zawodowo — opracowywał ekspertyzy, recenzje i opinie. Jeszcze w październiku 1988 r. wziął udział jako honorowy gość w konferencji "40 lat informatyki w Polsce" i wygłosił referat "O osiągnięciach Instytutu Informatyki Politechniki Warszawskiej, zastosowanych w praktyce". Referat ten w całości opublikowany w numerze 8-12 Informatyki zawiera pełną syntezę osiągnięć Profesora oraz pracujących pod jego kierownictwem zespołów Politechniki Warszawskiej.

W naszej pamięci Profesor pozostanie na zawsze jako ojciec niezawodności sprzętu elektronicznego w Polsce i jeden z pionierów rozwoju i głównych twórców polskiej informatyki.

W roku 1986 otrzymał godność członka honorowego PTETiS (*nr 27*), a w roku 1996 został pośmiertnie uhonorowany medalem 'Pionier Informatyki' (*Computer Pioneer*): IEEE Computer Society Pioneer Award "For pioneering work in the construction of the first Polish digital computers and contributions to fundamental research in computer architecture".

Na podstawie pracy: "40-lat PTETiS", pod red. A. J. Marusaka. Biuletyn nr 5 (*jubileuszowy*). Warszawa 2001, ss.199.

Kategoria: Ludzie IT

https://web.archive.org/web/20100213122603/http://itpedia.pl/index.php/Kili%C5%84ski_Antoni

Kociatkiewicz Piotr

Dr inż. Piotr Kociatkiewicz urodził się 17 lutego 1938 roku we Lwowie. Od roku 1946 mieszka we Wrocławiu. Tu ukończył III Liceum Ogólnokształcące, po czym rozpoczął studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej. W roku 1962 w Katedrze Maszyn Matematycznych obronił pracę magisterską. W październiku 1961 roku rozpoczął pracę we Wrocławskich Zakładach Elektronicznych ELWRO w dziale konstrukcyjnym. Piotr Kociatkiewicz należy do grona wybitnych konstruktorów ELWRO. Brał twórczy udział w opracowaniu i wdrożeniu do produkcji następujących komputerów: [ODRA 1003](#), Odra 1103.

W 1968 podjął pracę na Politechnice Wrocławskiej w Instytucie Cybernetyki Technicznej, gdzie w działalności naukowo-dydaktycznej wykorzystał swoje doświadczenie uzyskane podczas pracy w ELWRO. Prowadził między innymi wykłady z konstrukcji i techniki urządzeń cyfrowych, organizacji komputerów i budowy urządzeń peryferyjnych oraz organizacji i eksploatacji systemów komputerowych. W 1972 obronił pracę doktorską.

W 1978 przeszedł do Instytutu Komputerowych Systemów Automatyki i Pomiarów, ówczesnie stanowiącym zaplecze naukowo-badawcze ELWRO, na stanowisko adiunkta kierownika grupy problemowej ds. sieci komputerowych, a następnie Pracowni Sieci Komputerowych. Pod jego kierunkiem powstał projekt sieci komputerowej o architekturze Systemów Otwartych, budowanej na sprzęcie JS EMC, tworzonej siłami Instytutu i Politechniki Wrocławskiej. W 1989 przeszedł do ELWRO na stanowisko Kierownika Działu Badania Rynku.

W 1992 został zatrudniony w spółce Northern Telecom Elwro na stanowisku technologa ds. uruchomień; w spółce pracował do czasu jej likwidacji.

W 1994 rozpoczął pracę w spółce Waza w dziale handlu i marketingu. W latach 1994 – 2005 pełnił funkcję dyrektora Policealnego Studium Zawodowego Towarzystwa Informatyków Polskich we Wrocławiu.

Piotr Kociatkiewicz jest autorem patentu, kilkudziesięciu publikacji wydanych w kraju i za granicą, pięciu skryptów wydanych przez Politechnikę Wrocławską oraz recenzji zleczanych przez wydawnictwa krajowe i na potrzeby Centralnych Projektów Badawczo-Rozwojowych.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100130150403/http://www.itpedia.pl/index.php/Kociatkiewicz_Piotr

Korga Zygmunt

Mgr inż. Zygmunt Korga ukończył z wyróżnieniem studia na Wydziale Automatyki i Informatyki Politechniki Śląskiej w Gliwicach w 1974 roku po czym podjął pracę w Zakładzie Urządzeń Komputerowych [ELZAB](#) w Zabrze, gdzie w latach 1976 -1978 wdrażano produkcję monitorów ekranowych na podstawie zakupionej licencji w szwedzkiej firmie STANSAAB, w której odbył szkolenie. Następnie jako główny konstruktor zakładu kierował procesem wdrażania monitorów w warunkach [Elzabu](#). Od roku 1981, już na stanowisku dyrektora handlowo – technicznego, uczestniczył aktywnie w organizacji eksportu produkowanych systemów do wszystkich krajów RWPG.

W 1982 r. wraz z pracownikiem Politechniki Śląskiej doktorem Jackiem Lipowskim (*oprogramowanie*) opracował na kontrakcie w belgijskiej firmie MACQ Elektronik projekt uniwersalnego sterownika drukarek do systemów grupowych Mera 7900 (*projekt zakończony udanym wdrożeniem w tej belgijskiej firmie*). W tym samym roku zafascynowanie pojawiającymi się na rynku zachodnim pierwszymi mikrokomputerami spowodowało, że po powrocie do Polski wraz z J. Lipowskim i firmą ITM z Katowic opracowano polski mikrokomputer **MERITUM**. Jego pierwowzorem był amerykański TRS-80. Udana wdrożenie w **Elzabie**, pierwsze dostawy kilkuset sztuk do polskich szkół nie poparte niestety zainwestowaniem w rozwój oprogramowania użytkowego (*w tym edukacyjnego*) spowodowało, że coraz tańsze i bardziej dostępne mikrokomputery Sinclair i Commodore zdobyły przewagę na polskim rynku. Od 1985 roku uczestniczy w projekcie wdrożonego do produkcji mikrokomputera Compan a jego oryginalnym rozwiązaniem jest interfejs do współpracy z aparaturą do badań na otwartym sercu tzw „working heart” dla Śląskiej Akademii Medycznej. Te unikalne zestawy wykorzystywano przez kilkanaście lat. W czasie pracy w „Mera-Elzab” był autorem kilkunastu projektów racjonalizatorskich, wzorów i współautorem 2 patentów.

W latach 1988-1994 uczestniczy jako przedstawiciel zakładu w organizacji i działalności oddziału firmy Furnel Int. Ltd. To pierwsze w Polsce duże „joint venture”, w skład którego weszły: angielski producent komputerów ICL, „Mera-Elzab” oraz kilka polskich fabryk mebli. W ramach tej firmy utworzył w Zabrze oddział zajmujący się montażem pamięci masowych do systemów ICL. W końcowym okresie działania oddziału wdrożono do produkcji system kardiomonitorów oraz defibrylatorów na bazie zakupionej w Niemczech licencji firmy Hugo Sachs Elektronik.

Od 1996 roku pracuje w niemieckiej firmie Classen dla której zorganizował i prowadzi w Rosji firmę Classen-RUS.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100130093048/http://www.itpedia.pl/index.php/Korga_Zygmunt

Kossakowski Wojciech

Mgr inż. Wojciech Kossakowski studia inżynierskie na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej ukończył w 1954 r. W latach 1953 -1960 pracuje kolejno w Biurze Studiów i Projektów Łączności , a następnie w Katedrze Telegrafii Politechniki Warszawskiej. W latach 1960 -1972 Wojciech Kossakowski pracował w Instytucie Maszyn Matematycznych (*IMM*) w Warszawie, pełniąc kolejno funkcje: kierownika pracowni , głównego projektanta komputera ZAM-41, dyrektora technicznego Zakładu Doświadczalnego IMM, a następnie dyrektora Zakładu Doświadczalnego IMM. W 1966 r. został mianowany adiunktem naukowo-badawczym w IMM. W 1973 r. Wojciech Kossakowski przechodzi do pracy w Zakładach ERA w Warszawie na stanowisko dyrektora technicznego oraz dyrektora Ośrodka badawczo-rozwojowego początkowo z zadaniem zorganizowania pionu informatyki, a następnie kierowania realizacją programu opracowań i wdrożeń do produkcji konkretnych wyrobów. Wojciech Kossakowski należy do najwybitniejszych organizatorów i twórców polskiej informatyki. Ma swój osobisty i niepodważalny udział w następujących, głównych przedsięwzięciach naukowo-technicznych i organizacyjnych:

1. w IMM - współdziałał w opracowaniu i kierował uruchomieniem komputerów ZAM-3, ZAM-21, ZAM-41 (*jako główny projektant ZAM-41 którym został na etapie kompletacji i uruchamiania prototypu przedstawiał ten komputer do badań i odbioru przez Komisję Państwową*),
2. w Zakładzie Doświadczalnym IMM – kierował wykonawstwem i wdrożeniem do użytkowania w krajowych instytucjach 18 komputerów ZAM-41,
3. w zakładach ERA – zorganizował pion techniczny informatyki, opracował i z sukcesem wdrożył program opracowań i wdrożeń do produkcji seryjnej nowych wyrobów (*minikomputer MERA 300, minikomputer MERA 400, monitory alfanumeryczne Alfa 110 i Alfa 310, kasetowa pamięć dyskowa MERA-9425, system numerycznego sterowania obrabiarek MERA Nucon 400*),
4. Wojciech Kossakowski był współzałożycielem Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji ; wchodził w skład Rady Izby, był przewodniczącym Komisji Arbitrażowej.

W okresie od kwietnia 1979 r. do sierpnia 1982 r. pracował na stanowisku Dyrektora Centrum Projektowania i Zastosowań Informatyki gdzie skutecznie nadzorował pierwsze prace nad skomputeryzowanym Systemem Rent i Emerytur dla ZUS . Stanowisko to utracił gdyż nie przeciwstawił się protestom załogi sprzeciwiającej się rygorom stanu wojennego.

Od grudnia 1982 r. do połowy roku 1990 Wojciech Kossakowski pracuje w przedsiębiorstwach z branży informatycznej takich jak Centrum Komputeryzacji Rynku (*Cekar*), Publidecor Avista , Computex Ltd., PZ Entec. Okresu tego nie zalicza do najbardziej udanych .

W czerwcu 1990 r. zakłada Przedsiębiorstwo Rozwiązań Innowacyjnych LOGIKA sp. z o.o. którego działalność od stycznia 1992 roku kontynuuje firma Unicorn Poland sp. z o.o. Firmę tę prowadzi do chwili obecnej wspólnie ze sprawującym funkcję Wiceprezesa synem –Jarosławem Kossakowskim. Współpracując z największymi producentami sprzętu i technologii informatycznych Unicorn Poland oferuje aktualnie rozwiązania dotyczące między innymi :

kontroli oraz obniżania kosztów drukowania i kopiowania dokumentów- zarządzania środowiskiem druku rozproszonego

drukowania kodów kreskowych

zabezpieczania wydruku przed dostępem osób niepowołanych

drukowania wsadowego

standaryzacji wyglądu dokumentów

drukowania z nietypowych środowisk i aplikacji

Do największych odbiorców produktów firmy należą : PKN Orlen, TP S.A., Polkomtel, Era GSM, PKO BP.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100226164724/http://itpedia.pl/index.php/Kossakowski_Wojciech

Krzysztof Konopacki

Mgr inż. Krzysztof Konopacki urodził się 17 stycznia 1939 r. w Wilnie. Studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej ukończył w 1962 r. W ELWRO pracował nieprzerwanie w latach 1964-1993r. Początkowo zajmował się konstrukcjami urządzeń zewnętrznych komputerów ODRA m.in. drukarkami wierszowymi, czytnikami i dziurkarkami taśmy papierowej, monitorami operatorskimi.

Krzysztof Konopacki należy do wybitnych konstruktorów ELWRO. Jako kierownik zakładu naukowo-badawczego, prowadził niezwykle ważne opracowania i wdrożenia do produkcji sterowników komunikacyjnych do komputerów ODRA i RIAD, stanowiących podstawę budowy pierwszych sieci komputerowych w Polsce:

1. Multiplexer do systemów ODRA,
2. Procesor teleprzetwarzania EC 8371.01 do RIADA, który był osnową podsystemu teleprzetwarzania TELE JS, obejmującego także oprogramowanie, obsługujące zdalny dostęp do komputera,
3. Urządzenia transmisji danych w tym modemy i konwertery,
4. Terminale użytkowników: monitory ekranowe, dialogowe punkty abonenckie.

Obecnie Krzysztof Konopacki jest na emeryturze.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100130144141/http://www.itpedia.pl/index.php/Krzysztof_Konopacki

Książek Janusz

Mgr inż. Janusz Książek ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej w 1960 r. Po

studiach rozpoczął pracę w dziale konstrukcyjnym Wrocławskich Zakładów Elektronicznych ELWRO, gdzie zajmował kolejno następujące stanowiska: konstruktora, kierownika pracowni, kierownika zakładu pamięci, kierownika zakładu elektroniki, kierownika ośrodka badawczo-wdrożeniowego.

Janusz Książek należy do grona najwybitniejszych konstruktorów komputerów Odra i RIAD produkowanych w ELWRO. Przez cały okres pracy w ELWRO Janusz Książek zajmował się opracowywaniem przede wszystkim konstrukcji i technologii pamięci komputerowych, które wdrażał do produkcji.

Od 1960 r. – pamięci bębnowych do komputerów: Odra 1001, Odra 1002 i

Odra 1003;

Od 1964 r. – pamięci ferrytowych dla komputerów: Odra 1013, Odra 1024, Odra 1304, Odra 1305, Odra 1325, R-32, R-34;

Od 1977 r. – pamięcią domenową na podłożach kryształu granatu;

Od 1984 r. – urządzeniami zewnętrznymi i układami zasilania w zaostrzonych warunków środowiskowych;

Od 1988 r. opracowanie zasilania dla super komputera – kontrakt eksportowy.

W 1973 r. otrzymał nagrodę ministra przemysłu maszynowego w konkursie na najlepszą pracę naukowo-badawczą za współudział w pracy: maszyny cyfrowe III generacji.

Janusz książek otrzymał następujące Nagrody Państwowe (*zespolowe*):

W 1968 r. nagrodę II stopnia w dziedzinie techniki za udział w rozwoju konstrukcji i technologii produkcji elektronicznych maszyn cyfrowych;

W 1976 r. nagrodę I stopnia w dziedzinie techniki za udział w konstrukcji i technologii wytwarzania procesorów III generacji: Odra 1325, Odra 1305 i R-32.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100201180424/http://itpedia.pl/index.php/Ksi%C4%85%C5%BCek_Janusz

Kuberska Alicja

Mgr inż. Alicja Kuberska urodziła się w roku 1938 w Wilnie. Po wojnie przyjechała najpierw do Lublina, a potem do Wrocławia. Po ukończeniu liceum w roku 1956 rozpoczęła studia na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej. Jeszcze przed ukończeniem studiów rozpoczęła w roku 1962 pracę we Wrocławskich Zakładach Elektronicznych ELWRO jako stypendystka tego Zakładu.

Pierwszym jej zadaniem była jej praca dyplomowa pt. „Organizacja logiczna małej maszyny matematycznej”, oparta na technice powstającego wówczas w Elwro komputera [Odra 1003](#).

Alicja Kuberska niewątpliwie należy do grona najwybitniejszych konstruktorów komputerów ODRA produkowanych w ELWRO. Miała szczęście być uczennicą znakomitego specjalisty i ojca polskich komputerów Thanasisa Kamburelisa. Pod Jego kierownictwem robiła swoją pracę dyplomową, a następnie brała czynny udział w opracowaniu konstrukcji i wdrożeniu do produkcji polskich komputerów : [ODRA 1003](#), ODRA 1013, [ODRA 1204](#), ODRA 1304, ODRA 1325. W życiu osobistym i zawodowym Alicji Kuberskiej zaowocowało też pewne wydarzenie z roku 1969.

Otóż w roku tym na Zakład Elwro padł wybór kandydata na posła do Sejmu PRL V kadencji. Kandydatem miała być kobieta, bezpartyjna, specjalista w nowoczesnej dziedzinie, jaką były komputery. Przypadkowo Alicja Kuberska spełniała te wymagania i zgodziła się kandydować. Miała nadzieję, że uda się jej coś zrobić, zwłaszcza dla polskiej elektroniki. Wkrótce po wyborach okazało się, że dokonanie czegokolwiek zgodnie z posiadaną wiedzą i sumieniem jest absolutnie niemożliwe. Była jednak posłem niepokornym i jeszcze przez wiele lat później

ponosiła tego konsekwencje w życiu osobistym i zawodowym. Więc wkrótce po zakończeniu skróconej kadencji Sejmu w roku 1972 musiała odejść z Elwro.

Zaczęła pracę na Politechnice Wrocławskiej, gdzie przez 3 lata pracowała nad konstrukcją i wdrażaniem urządzeń teletransmisji danych MPX 304 i UPD 304 w systemie WASC, z komputerami Odra 1304, 1305 i 1325. Następnie wróciła do Elwro, a zdobyte na Politechnice doświadczenie okazało się przydatne, bo właśnie rozpoczęto prace nad wdrożeniem elwrowskiego systemu teletransmisji danych w oparciu o multiplexer MPX 325.

W roku 1986 Zespół Kwalifikacyjny Oddziału Wrocławskiego SEP pod przewodnictwem prof. dr hab. inż. Zdzisława Karkowskiego w uznaniu dorobku zawodowego Alicji Kuberskiej wystąpił z wnioskiem o nadanie jej I stopnia specjalizacji zawodowej w dziedzinie: Informatyka, kierunek 12.1 – inżynieria systemów cyfrowych. Zespół Kwalifikacyjny ocenił ten dorobek w następujących dziedzinach: konstrukcjach, wdrożeniach urządzeń angielskich do współpracy z systemem Odra 1300 i ekspertyzach skomplikowanych błędów systemu. Zgodnie z oceną Zespołu Kwalifikacyjnego prac wykonanych przez Alicję Kuberską całkowicie samodzielnie na szczególną uwagę zasługują następujące:

1. Opracowanie (1966-69) – „Koordynatora kanałów”, będący nowoczesnym wówczas układem sterowania pamięcią operacyjną i kanałami urządzeń zewnętrznych w komputerach Odra 1204 i Odra 1304 oraz układy kanałów przesyłania znaków i słów w Odrze 1204. W opinii Th. Kamburelisa : „Opracowanie było rozwiązaniem oryginalnym, pomysłowym, pozwalającym na dużą autonomię pracy, zastosowanym również później w następnych maszynach.”
2. Praca (1977-78) prowadzona przez 1,5 roku nad identyfikacją błędu, pojawiającego się okresowo we współpracy procesora Odra 1305 z angielskim procesorem komunikacyjnym ICL 7903, powodującego długotrwałe przestoje systemu teletransmisji danych. Błąd został uznany przez specjalistów firmy ICL za wynik niekompatybilności między polskim systemem Odra 1305, a angielskim ICL 1904E i dlatego jego rozwiązanie było sprawą niezwykle prestiżową dla Elwro.
3. Praca (1982-83). nad reanimacją 15-letniego prototypu monitora ekranowego ICL 1830, daru z Berlina Zachodniego dla Politechniki Wrocławskiej przy braku pełnej dokumentacji i oryginalnych części zamiennych i wdrożenie go do współpracy z Odrą 1304
4. Dokonanie ekspertyzy (3 dni, 1979) przyczyn niesprawności systemu teletransmisji danych w warszawskim Ośrodku UNITRA CEMI, w skład którego wchodziły: Odra 1305, skaner ICL 7930, terminale ICL 7503, dalekopisy i modemy. Awaria trwała 2 miesiące i wszelkie interwencje ze strony kilku ośrodków oraz serwisu ICL nie przyniosły rezultatów.

Po 30 latach pracy w roku 1992 Alicja Kuberska przeszła na emeryturę.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100130164855/http://itpedia.pl/index.php/Kuberska_Alicja

Lepetow Stanisław

Mgr Stanisław Lepetow ukończył matematykę na Uniwersytecie Wrocławskim w 1962 r. Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę we Wrocławskich Zakładach Elektronicznych ELWRO, zajmując kolejno następujące stanowiska: programisty, kierownika pracowni, kierownika zakładu, zastępcy dyrektora Ośrodka badawczo rozwojowego ELWRO ds. oprogramowania. Początkowo zajmuje się oprogramowaniem wdrażanego do produkcji komputera [UMC-1](#), następnie oprogramowaniem komputera [ODRA 1204](#), a od 1967 r. oprogramowaniem

komputerów ODRA serii 1300.

Niezaprzeczalnym osiągnięciem Stanisława Lepetowa jest zorganizowanie przejmowania od brytyjskiej firmy ICL oprogramowania i jego testowania na polskich komputerach (*ODRA 1304*, [ODRA 1305](#), *ODRA 1325*) oraz dokumentowania tego oprogramowania w polskiej wersji językowej, a także opracowanie i upowszechnienie materiałów szkoleniowych w tym zakresie. W obszarze oprogramowania było to największe zadanie zrealizowane w polskim przemyśle we współpracy z zachodnią firmą do 1990 r. Kierował także opracowaniem i uruchamianiem oprogramowania do R-32, R-34 i dla systemu sieciowego TELE-JS.

W 1976 r. otrzymuje Nagrodę Państwową I stopnia (*zespołową*) w dziedzinie techniki za udział w konstrukcji i technologii wytwarzania procesorów III generacji: ODRA 1325, [ODRA 1305](#) i R-32.

W 1988 r. Stanisław Lepetow przechodzi do pracy w NBP we Wrocławiu, a w 1992 r. zostaje dyrektorem departamentu informatyki w Centrali NBP w Warszawie organizując i nadzorując tam projektowanie i budowę sieci komputerowej i telefonicznej w Centrali NBP i wszystkich Oddziałach Wojewódzkich NBP. Projekt ten kończy się pełnym sukcesem. W styczniu 1994 r. Stanisław Lepetow zmarł na serce.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100224205311/http://itpedia.pl/index.php/Lepetow_Stanis%C5%82aw